JEZERNÍ HŘBITOV

PAUL CLEAVE

PAUL CLEAVE

JEZERNÍ HŘBITOV

2015

Copyright © 2008 by Paul Cleave
Originally published in 2008 by Random House New Zealand
Translation © 2015 by Jitka Lipková
Cover design © 2015 by GALATEA

Všechna jména, místa a události v tomto románu jsou fiktivní
a jsou dílem autorovy fantazie. Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi,
místy nebo osobami, ať už žijícími či nikoliv, je čistě náhodná.

Veškerá práva vyhrazena.
Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena
bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu CEMETERY LAKE,
vydaného nakladatelstvím Atria Paperback
a Division of Simon & Schuster, Inc., New York, 2013
přeložila Jitka Lipková
Sazba: Karel Kaltrop
Vydání první v elektronické verzi
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v říjnu 2015

ISBN 978-80-87910-83-2

Pro Joea, který vrátil míč do hry

ČÁST I

1

Promodralé nehty.

Kvůli nim jsem tady. Stojím tu a třesu se v ledovém větru. Ty modré nehty nepatří mně, ale jiné osobě – mrtvému chlápkovi, kterého jsem nikdy předtím neviděl. Žhavé slunce nad městem Christchurch, které ještě před chvílí nesnesitelně pálilo, se podělo bůhvíkam. Jeden z projevů vrtkavého počasí, jemuž jsem už přivykl. Před hodinou jsem se potil. Před hodinou jsem byl v pokušení vzít si den volna a zamířit na pláž. Teď si můžu gratulovat, že jsem to neudělal. Možná už i moje vlastní nehty modrají, ale raději jim nevěnuji jediný pohled.

Jsem tady kvůli mrtvému muži. Ne kvůli tomu, který leží přede mnou v zemi, ale kvůli jinému – a ten si hoví na pitevně. Daří se mu báječně, přesně jako člověku, jehož tělo rozřízli a pak znovu sešili po vzoru hadrové panenky. Báječně na chlapíka, který zemřel na otravu arzenikem.

Přitáhnu si kabát ke krku, ale veškerá obrana proti sílícímu vichru selhává. Měl jsem si vzít teplejší oblečení. Měl jsem se podívat na ostré slunce a domyslet si další vývoj dnešního dne.

Trávník na hřbitově je místy neudržovaný, především kolem stromů, kam se nedostane sekačka, a vlní se ode mě všemi směry, jako bych byl epicentrem bouře. Tam, kde vedou vyšlapané cestičky, je naopak nízký a spálený od nemilosrdných slunečních paprsků, které z něj vysály veškerou vláhu. Okolostojící stromy, vzrostlé duby, naříkají ve větru a odhazují žaludy na blízké náhrobky. Jejich údery znějí podobně jako kosti zemřelých, které vyťukávají své marné SOS. Vzduch je chladný a vlhký jako v márnici.

První kapky deště dopadnou nejprve na čelní sklo bagru, teprve poté je ucítím i na svém obličeji. Očima se dotknu horizontu, kde se náhrobky pokryté plísní sbíhají směrem k městu, jako by se mrtví vydávali na společný pochod za živými. Vítr stále sílí, dubové listí se chvěje a větve se zuřivě zbavují dalších plodů. Trhnu sebou, když mě jeden žalud trefí zezadu do krku. Natáhnu ruku a setřesu ho z límce.

Motor bagru se pomalu a jakoby neochotně roztáčí. Obtloustlý řidič začíná manévrovat směrem ke mně. Rozhlédne se kolem sebe se stejným vzrušením, jaké cítím i já. Střídavě tahá za různé páky a jeho obličej vyjadřuje nejvyšší stupeň koncentrace. Když se rypadlo posune těsně ke hrobu, motor se zajíkne a škytne, pak se celý stroj zatřese, jako by sbíral všechny své síly k zaboření lžíce do ztvrdlé zeminy. Bagr popojíždí sem a tam, přičemž nabírá ohromné kusy hlíny a vrší je na plachtu rozloženou opodál. Správce hřbitova vše upřeně pozoruje. Je to mladý člověk, jehož jedinou starostí pro tuto chvíli je zapálit si v sílícím větru cigaretu. Ruce se mu třesou téměř stejně jako ramena. Lžíce bagru nabere a odhodí ještě další dvě hromady hlíny, než mladík svou snahu konečně vzdá a zastrčí cigarety zpátky do kapsy. Hodí po mně pohledem, který nedokážu dost dobře identifikovat – možná proto, že jeho oční kontakt netrvá déle než zlomek vteřiny. Doufám, že ho nenapadne přijít se stížností na rušení místa posledního odpočinku zesnulého, mé obavy jsou ale naštěstí zbytečné – opět bez hnutí zírá do vyhloubené díry před sebou.

Rypadlo si nelítostně razí cestu vpřed a jeho vibrace mi skrz chodidla a tělo pronikají až k mozku. Strom za mnou je na tom patrně podobně, protože mě zasype sprškou dalších žaludů. Rozhodnu se proto opustit svou skrýš a neohroženě udělám krok vpřed. Přitom si málem vymknu kotník o několik provazcovitých kořenů dubu, které si prorazily cestu na povrch. Ve vzdálenosti zhruba patnácti metrů od místa, kde stojím, se rozkládá menší jezírko velikosti olympijského plaveckého bazénu. Je napájeno podzemním pramenem a obklopeno ze všech stran hřbitovními pozemky, což z něj činí oblíbený kout

pro pozůstalé, ne však pro rekreanty. Některé hroby leží v jeho těsné blízkosti a já uvažuji, zda zvýšená vlhkost tohoto místa neovlivňuje stav pohřbených rakví. Věřím, že nevykopeme truhlu plnou vody.

Řidič na chvíli zastaví, aby si přetřel rukou čelo, jako by jej obsluha všech těch páček navzdory chladnému počasí neúnosně rozehřívala. Jeho rukavice zanechala na kůži mastnou skvrnu. Zadívá se na duby, rozlehlé plochy svěží zeleně i na tiché jezero a pravděpodobně v duchu plánuje, že se tady jednoho dne nechá pohřbít i on sám. Ostatně většina návštěvníků této části hřbitova uvažuje podobně. *Krásné místo posledního odpočinku. Vznešené a malebné*. *Poklidné*. Jako by na tom záleželo. Jak můžete vědět, zda nepřijde někdo, kdo se rozhodne všechny stromy pokácet a trávníky nahradit betonovými plochami? Přesto si myslím, že pokud máte být někde pohřbeni, zdejší idylická atmosféra vám rozhodování usnadní.

Mezi náhrobky se prodírá druhý nákladďák. Myčku nezažil už léta a skvrny od rzi kolem dveří a nárazníků zjevně nikoho netrápí. Zastaví vedle hrobu. Zpoza volantu se vyškrábe plešatý chlápek, vrazí ruce do kapes a bezvýrazně pozoruje celou show. Z druhé strany vozu vylézá mladší muž a začíná si hrát se svým mobilem. Dokud hromada hlíny vedle hrobu roste do výšky, moc toho na práci nemají. Já zatím se zájmem pozoruji drobné kapky deště, které z nebe dopadají na hladinu jezírka a čeří ji do nepatrných vlnek. Zamířím k vodě, protože nabývám dojmu, že jakákoli činnost je lepší než hlídkování u bagru. Stále cítím vibrace půdy. Kousky zeminy se kutálejí po svahu a s cákáním padají do jezírka, kolem něhož rostou nějaké keře, kapradí a pár štíhlých topolů. K břehům se tulí vysoké rákosí a natahuje své paže k obloze. Zlomené větve a tlející listí tvoří nevábně vyhlížející promočenou hráz.

Otáčím se zpět k rypadlu, když vtom zaslechnu, jak jeho lžíce naráží na víko rakve. Zní to jako prsty přejíždějící po školní tabuli. Chvěji se – a zimou to není. Správce se teď viditelně třese. Působí zimomřivě a naštvaně zároveň. Dokud nepřijel bagr, měl jsem dojem, že se nerudný mladík připoutá k ná-

hrobku, aby nám zabránil vniknout do příbytku jednoho z jeho nájemníků. Ohledně morálních důsledků naší činnosti toho měl na srdci opravdu hodně. Choval se zkrátka, jako bychom se chystali položit jej do čerstvě vykopané rakve.

Obézní bagrista a dva muži z náklaďáku si nasazují na obličej masky, které chrání jejich ústa a nosy, a poté se spouštějí do odkrytého hrobu. Tlouštík se pohybuje s překvapivou mrštností člověka, který si podobnou situaci nesčetněkrát nacvičoval. Všichni tři mi mizí z dohledu, jako by našli tajný vstup do jiného světa. Chvíli jim trvá, než přijdou na způsob, jak připevnit řetěz k rakvi a ke lžíci rypadla. Jakmile je řetěz pevně obtočen kolem truhly, řidič vyšplhá zpátky za volant stroje a jeho kolegové jej následují. Opět si stírá z čela pot. Vyzvedávání mrtvých je očividně namáhavá a nevděčná práce.

Motor bagru hlasitě zaprotestuje. Náklaďák nastartuje a o kousek popojede. Otřesy obou strojů shazují do jezera další a další kusy bláta.

V tu chvíli mou pozornost upoutá několik bublin, které stoupají k hladině asi pět metrů od břehu. V těsném závěsu je následuje bahno. To ale není všechno. Vidím něco tmavého – něco, co na první pohled vypadá jako olejová skvrna.

Rakev se žuchnutím dopadá na korbu náklaďáku. Tlumiče se pod její tíhou prohýbají. Slyším hlasité dohadování tří mužů, kteří teď musí téměř křičet, aby se v hluku motorů dorozuměli. Déšť houstne. Tmavá skvrna, která stoupá na povrch, se dostává nad hladinu. Vypadá teď jako obrovský černý balón. Už jsem takové balóny viděl. Vždycky doufáte, že to bude něco jiného, a pokaždé marně.

„Hej, kamaráde, možná byste se měl na tohle mrknout," zavolá jeden z mužů.

Ale já se musím dívat jinam.

„Hej! Slyšíte?" Hlas se přibližuje. „Máme tu něco, co byste měl vidět."

Stočím pohled k bagristovi, který míří přímo ke mně. Správce hřbitova jej následuje. Oba muži se podívají do vody a mlčí.

Černá bublina vlastně žádná bublina není. Je to černá bunda. Pluje na vodě a spolu s ní i předmět velikosti fotbalového míče. Má vlasy. Než stačím odpovědět, k hladině stoupají další bubliny, a pak ještě jedny. Jezero se rozhodlo vydat svá tajemství.

2

Ten případ nikdy neplnil první stránky novin, protože to vlastně žádný případ nebyl. Jednalo se o nedílnou součást života, k níž dochází dnes a denně, jakkoli se snažíte jí předejít. Zpráva se objevila na zadní straně mezi obdobnými úmrtními oznámeními, mezi Johny Smithy, milovanými rodiči a prarodiči, kteří zůstanou navždy v srdcích zarmoucených příbuzných. Byl to prostě obyčejný příběh člověka, který zestárnul a jednoho dne zemřel. Všichni to známe.

Stalo se to před dvěma lety. Někteří lidé zkrátka mají takový zvyk: ráno se probudí a nad míchanými vajíčky s toastem a pomerančovým džusem si procházejí nekrology. Hnáni zájmem a zvědavostí hledají jména, jež by jim byla povědomá. Osobně znám lepší možnosti jak zabít pár minut drahocenného času. Připomíná to morbidní loterii – čí číslo padne teď? A vlastně ani nevím, zda ti lidé pocítí úlevu, když dojdou na konec a nenajdou nikoho známého, nebo je tomu přesně naopak. Třeba někoho hledají. Třeba hledají způsob jak si připomenout vlastní smrtelnost.

Henry Martins. Dnes ráno jsem si vytáhl jeho nekrology z databáze novin přesně tak, jak jsem to udělal před dvěma lety, a znovu si přečetl, co o něm jeho příbuzní a známí napsali, když zemřel. Nebylo toho moc. Chápu, že je těžké shrnout něčí život v pěti řádcích. O to těžší je odhadnout, jak moc nám bude chybět. Za tři dny se v novinách objevilo celkem jedenáct vyjádření Henryho přátel a rodinných příslušníků. Nikdo mi neusnadnil práci prohlášením ve stylu *Hurá, máš to za sebou*. Všechny texty působily nudně, bez emocí. Alespoň já to tak

vnímám, když jde o člověka, jehož jsem osobně nikdy nepoznal.

Dcera Henryho Martinse přišla do mé kanceláře týden po pohřbu. Posadila se do křesla a prohlásila, že její otec byl zavražděn. Oponoval jsem jí. Kdyby tomu tak bylo, policejní lékař by si jistě své podezření nenechal pro sebe. Policejní lékaři jsou prostě takoví. Bylo však zřejmé, že dcera si na své verzi stojí a neníní se jí vzdát. Přislíbil jsem jí proto, že se budu případem blíže zabývat. Skutečně jsem provedl základní šetření, abych zjistil, že Henry Martins byl bankovní manažer, který po sobě zanechal velkou rodinu a mnoho klientů, ale jeho povolání mu nedalo příležitost naplnit si kapsy jměním jiných lidí. Zaměřil jsem se i na jeho osobní život a věnoval dceřině „tušení" tolik času, kolik jsem si tenkrát mohl dovolit. Na nic podezřelého jsem nepřišel.

Dva roky nato se rakev Henryho Martinse houpe ve větru na řetězech a jeho žena se snaží vyhnout komukoli s odznakem – obzvlášť v situaci, když její druhý manžel je po smrti a jeho modré nehty jasně poukazují na skutečnost, že byl otráven. Henryho dcera se mnou nemluvila, protože už nejsem v téže pozici jako před dvěma lety. Je snadné nechat vzpomínky plynout a přemýšlet nad věcmi a událostmi, které se *možná* staly. Možná jsem mohl udělat víc. Možná jsem mohl vyřešit vraždu – pokud se skutečně stala. Mohl jsem zabránit úmrtí dalšího muže. Porota stále tápe, zda paní Martinsová měla, co se mužů týče smůlu, nebo špatný odhad.

Déšť stále sílí a vytváří na hladině tisíce drobných vlnek. Správce couvá, aniž by z vody spustil oči. Vibrace, hlasy, pohyby na hladině – to vše pomalu mizí. Zůstávají pouze tři těla plující směrem ke mně, a každé je obětí – obětí stáří, nepoctivé hry, smůly, nebo možná nedostatku místa na hřbitově.

Mí tři „kolegové" se postavili vedle mě. Jejich nabubřelé projevy vzrušeného hodnocení situace se uklidnily. Stojíme tu, všichni čtyři, a mlčky hledíme na jezero. V něm plavou tři lidé. Jako bychom se párovali na večírek a jedna osoba nadbývala. Daná situace vyžaduje mlčení – a ani jeden z nás nemá

v úmyslu toto ticho prolomit. Do vody padá další hlína, mísí se s vodou a barví ji dohněda. Jedno z těl se potápí a mizí nám z dohledu. Další dvě pomalu plují naším směrem. Nemám v plánu skočit do vody a vytáhnout je na břeh. To bych bezpochyby udělal, kdyby sebou v pudu sebezáchovy házela. To ale nehrozí – jsou dávno mrtvá. Situace možná vypadá naléhavě, ale ve skutečnosti není kam spěchat. Oba nebožtíci leží tvářemi dolů, oba jsou oblečeni – a na první pohled ne špatně. Zdá se, jako by se chystali na společenskou událost. Pohřeb nebo svatbu. Nebýt ovšem těch provazů. K tělům jsou totiž připevněny zbytky zeleného lana.

Bagrista nepřestává pošilhávat po mrtvolách, jako by jej mámil zrak. Řidič náklaďáku stojí s ústy dokořán a rukama v bok, zatímco jeho pomocník pokukuje po hodinkách, jako by ho celá záležitost zdržovala a on se obával práce přesčas.

„Musíme je dostat na břeh," říkám, ačkoli je zjevné, že mrtvoly to již dávno pochopily a nabraly kýžený směr.

Měl jsem dnes v úmyslu zůstat suchý. Rovněž jsem byl duševně připraven na *jedno* mrtvé tělo. Teď však mé plány vzaly za své.

„Proč? Nevypadají, že by chtěli pláchnout," ušklíbne se řidič náklaďáku.

„Mohli by se potopit jako to první tělo," upozorním ho jemně.

„A čím je vytáhnem?" zní otrávená odpověď.

„Nevím. Něčím," navrhuji inteligentně. „Třeba větví. A nebo použijte svoje ruce."

„Nikdo vám nebrání, ať to uděláte sám," pokrčí řidič rameny a ti dva rychle přikyvují na souhlas.

„Což takhle použít lano?" napadá mě spásná myšlenka. „Určitě máte nějaké s sebou, nebo ne?"

„Tamhle ten," ukazuje řidič na tělo nejblíže nám, „už jedno má."

„Vypadá trochu shnile," namítám. „Možná by se ve vašem autě našlo něco novějšího, co vy na to?" Všichni se ohlédneme právě ve chvíli, kdy se rozeřve motor náklaďáku.

Správce hřbitova sedí v kabině.

„Co to ksakru…“ Řidič se rozběhne ke svému vozu, ale není dost rychlý. Správce šlápne na plyn a vmžiku ujíždí pryč. Rakev není na korbě zajištěná, a tak se nezadržitelně sune dolů. Vydává přitom protivný skřípavý zvuk – jako smirkový papír o dřevěná prkna podlahy. Narazí na okraj korby, chvíli tam zůstane viset, jako by chtěla popřít zákony gravitace, ale setrvačnost a fyzika vítězí. Truhla se žuchnutím dopadá na tvrdou zem.

Řidič stále běží za vozem, ačkoli vzdálenost mezi nimi se rychle zvětšuje. „Hej, vrať se, vrať se!“

„Kam má namířeno?“ ptá se mě bagrista a já předpokládám, že myslí správce hřbitova, nikoli muže, který jej pronásleduje.

„Kamkoli daleko odtud,“ přispěchám s vysvětlením, které je mlhavé i přesné zároveň. Vytahuji z kapsy mobil. „Máte v bagru nějaké lano?“

„Jo, počkejte.“

Zamíří k rypadlu a já mezitím vytáčím číslo policejní stanice. Nechávám se přepojit na detektiva, kterého jsem dobře znal. Popisuji mu situaci. On mi doporučuje, ať vystřízlivím. Trpělivě mi vysvětluje, že na hřbitově obvykle mrtvá těla bývají. Trvá mi asi minutu, než mu objasním, že „naše“ těla vyplouvají na hladinu z hlubin jezera. A další minutu pak zabere přesvědčování, že si vážně nedělám legraci.

„Jo, a pošli pár potápěčů,“ končím náš hovor.

Bagrista už je zpátky a podává mi lano. Rovněž řidič nákladáku se vrátil; funí a silně se potí, zatímco jeho parťák volá šéfovi, ať jim pošle někoho, kdo by je odtud vyzvedl. Já upevňuji dlouhou větev k jednomu konci lana a odhodlaně zamířím dolů k mírně se svažujícímu břehu. Chci s pomocí větve přitáhnout tělo blíž, ale ukáže se, že kluzká tráva pod mýma nohama má jiný plán. V jedné chvíli jsem na břehu. V následujícím momentě se už koupu v jezeře.

Nohy se mi boří do bahna, voda mi sahá ke kolenům. Něco mě popadne za kotník a já ztrácím rovnováhu. Rukama plácám po hladině těsně vedle mrtvoly a přitom začínám nezadr-

žitelně klesat. Snažím se vytáhnout nohy uvězněné v blátě, ale nemám se na co postavit. Tohle jezero je zpropadená smrtelná past a já už chápu, proč se v něm kupí mrtvoly. Tito lidé sem přišli truchlit pro své blízké – a připojili se k nim dřív, než měli v úmyslu. Voda je studená, svírá mi hrudník i žaludek a svaly chytá křeč. Otevřené oči mi zaplavuje ledově mokrá tma a proti své vůli jsem vtahován do světa věčného šera a ticha. Cítím dávno mrtvé ruce, které se po mně sápou. Chtějí, ať je následuji. Chtějí čerstvou krev.

Vtom se dostávám opět nad hladinu. Ruku mám pevně obtočenou kolem provazu, který mě táhne vzhůru. Kopu nohama. Celé moje tělo se pomalu vynořuje z vody. O vteřinu později se ocitám vedle nafouklé ženy v dlouhých bílých šatech. Vypadají jako svatební. Odstrčím ji a tři muži na břehu mi pomáhají na pevnou zem. Klesnu na trávu a lapám po dechu. Ztratil jsem obě boty.

„Sakra, chlape, jste v pořádku?“

Připadá mi, jako by ke mně otázka přicházela z velké dálky, a já si nejsem jistý, kdo ji položil. Možná všichni tři najednou. Předkloním se ke kolenům a začínám kašlat. Mám dojem, že se udusím. Třesu se, jsem naštvaný, ale ze všeho nejvíc se cítím trapně. Ani jeden z mužů se ale nesměje. Naklánějí se ke mně a tváří se zúčastněně. Nedivím se jim. Koupel se dvěma mrtvolami po boku zas až taková legrace není.

„Je tu ještě něco, co byste měl vědět,“ říká bagrista, když pomíjí můj záchvat kašle. „Už jsem se vám to snažil říct předtím,“ pokračuje a tváří se nervózně, jako by každé další slovo, které pronese, mělo být horší než to předešlé. Zdá se, že to, co se mi chystá sdělit, překoná i můj současný zážitek. Napadá mě pouze jediná věc, která by to mohla být.

„Ano?“

„Stopy. Na víku rakve,“ vypadne z něho konečně.

„Tak nějak jsem to očekával.“

Pokrčil rameny. Nesnaží se tvářit, že umí číst myšlenky. „Tenké rýhy,“ vysvětluje. „Jako od lopaty.“

„Jako od lopaty," opakuji monotónně. Pobaveně se na mě podívá. Ignoruji ho. Po tom nedobrovolném koupání mi to zapaluje trochu pomaleji. „Myslíte si, že tu rakev vykopal už někdo před námi?"

„Nejenže si to myslím, já to říkám jako fakt. Jsou tam stopy, které neudělal nikdo z nás. Sakra, zajímalo by mě, jestli náhodou není prázdná."

Jdeme k rakvi. Musíme jí přiznat jistou odolnost, protože pád z naklaďáku přežila vcelku bez úhony. Od spodního okraje se podél celé boční strany táhne dlouhá prasklina způsobená dopadem na zem, ale skrz ni není nic vidět. Bojuji s pokušením ji otevřít a zjistit, jaký náklad v sobě ukrývá, případně zda byla zcela vyrabovaná, ale blížící se sirény můj nápad udusí v zárodku.

Mlčky pozoruji příjezd dvou policejních aut, sanitky a dvou dodávek.

3

V životě mají události svůj přirozený vývoj. Říká se mu evoluce. Nejprve přichází fantazie. Fantazie sadistického úchyla, jehož jedinou životní touhou je zabíjet. Pak nastupuje realita. Oběť padne do pachatelovy sítě, je zneužita, ale fantazie se často nechová podle reality. A tak obětí přibývá. Touha se stupňuje. Začíná jednou obětí ročně, pokračuje dvěma až třemi za rok a nakonec se frekvence zvýší na jeden případ za měsíc. Objevují se těla. Nastupuje práce policie. Ta si přivádí na pomoc lékaře, patology a techniky, kteří analyzují vlákna, vzorky krve a otisky prstů. Vytvářejí profil pachatele. Na scénu vstupují sdělovací prostředky. Média roztáčejí zabijákovu fantazii neuvěřitelnou silou. A smrt je výnosný podnik. Pohřební služby, hrobníci, prodejci rakví, věštkyně z křišťálové koule i z dlaně, posléze bagristé a soukromí detektivové: my jsme dalším stupněm vývoje. Stojíme venku v dešti a pozorujeme, jak jeden výsměch spravedlnosti odhaluje ten druhý.

Vysoukal jsem se ze své mokré bundy a košile, vysušil se ručníkem, který mi laskavě poskytl řidič sanitky, a vděčně jsem na sebe natáhl suchou větrovku. Moje boty stále pokojně odpočívají na dně jezera a kalhoty i spodní prádlo jsou nasáklé odpudivě studenou vodou, ale pro tuto chvíli jsem zachráněn před zápalem plic. Nikdo mi nevěnuje pozornost, když sedím na podlaze sanitky s nohama vystrčenýma ven a pozorně sleduji místo činu prozatím nejasného zločinu.

Hřbitov byl neprodyšně uzavřen policejním kordonem. Ze dvou aut se stalo dvanáct. Zátarasy blokují hlavní vchod, jako by se policie chystala čelit povstání rozlícených mrtvých. Na

zemi leží dvě plachty; na každé z nich odpočívá sice vkusně oblečené, ale rozkládající se nebo již rozložené tělo. Nad těly byl vztyčen stan coby ochranný prvek před okolními vlivy. Někdo kolem dokola natáhl žlutou pásku *Nepřecházet*, která účelně brání mrtvým v opuštění vymezeného prostoru. Všude se to hemží muži a ženami v nylonových oblecích, jejichž úkolem je důkladně prozkoumat mrtvé. Další lidé postávají u jezírka. Vypadají jako potápěči, kteří se chystají na podvodní misi – jen tři z nich k potápěčům nepatří. Tedy prozatím. V otevřených kufřících se kupí nářadí a důkazy z místa činu. Déšť ne a ne přestat a dlouhé stvoly trávy se vlní v rytmu větru. Bagr už odvezli a rakev přemístili na pitevnu.

Přitáhnu si větrovku k tělu a zamotám se do další přikrývky. Uvnitř sanitky je nepořádek, jako by cestou narazila na tucet překážek. Bůhví, jak se v ní záchranáři orientují. Zavrtám se do deky a ani se nenamáhám redukovat cvakání zubů. Přitom pozoruji pár detektivů, kteří se právě objevili na scéně. Zanedlouho jich tu bude mnohem víc. Je to vždycky stejné. Prozatím tady nemají co na práci vyjma obhlížení dvou mrtvol a četných náhrobků. Nemohou agitovat v okolí, neboť všichni sousedé jsou mrtví. Nemají koho zpovídat kromě správce hřbitova, který ovšem někam zmizel i s odcizeným autem.

Vítr se nevzdává. Žaludy s nezměněnou intenzitou dopadají na hroby a střechy aut, přičemž vytvářejí jemný kovový zvuk. Z vodních hlubin se zatím žádné další tělo nevynořilo. Letmo pohlédnu na řidiče sanitky. Není koho zachraňovat. Nemá co na práci, a tak se založenýma rukama pozoruje celou tu atrakci kolem sebe a dělá mi společnost. Pravděpodobně se tady jen tak poflakuje a čeká, až obdrží hlášení o zranění či úmrtí na silnici. To se potom odebere sbírat zkrvavené údy rozeseté po celé dálnici, což ostatně dělá dennodenně.

Ze severu se k nám blíží helikoptéra s reportéry na palubě. Její bzučení nápadně připomíná otravného komára. Kradmo se zvenčí dotknu kapsy kalhot, kam jsem hbitě ukryl náramkové hodinky. Ty jsem ukradl jednomu z mrtvých poté, co jsme je vytáhli z vody.